ΕΤΟΣ Β'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 14 Αὐγούστου 1888 ΑΡΙΘ. 75

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

Συνδρομὴ ἐτησία προπληρωτέα
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 8
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Βουλῆς

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
καὶ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλείῳ Βίλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία *Καλλιρρόη Παρρέν*.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσι γραμματόσημον **30** λεπτῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τί ἐννοοῦμεν χειραφέτησιν τῆς γυναικὸς διὰ τῆς ἐργασίας — Αἱ δύο μητέρες (ὑπὸ *δεσποινίδος Λιζίνας Στ. Ράλλη*).— Διατί δὲν ἁρμόζουσι τὰ βραβεῖα τοῖς παισίν (ὑπὸ *κ. Πολυξένης Πολίτου*) — Ὁ κόσμος τῶν ἐντόμων (ὑπὸ *δεσποινίδος Τούλας Κόκκαλη*). — Γυνὴ ἐκδότις καὶ ἀρχισυντάκτις Νέας διεθνοῦς ἐπιθωρήσεως.— Ποία ἡ ὡραιοτάτη παράστασις τοῦ γυναικείου σώματος καὶ τίνες οἱ πρὸς τοῦτο κανόνες. — Σύλλογος Κυριῶν ἐν Χαλκίδι. = Ποικίλα ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικά. = Βιβλία καὶ περιοδικά. = Ἀλληλογραφία. = Συμβουλή = Συνταγή = Εἰδοποίησις.= Ἐπιφυλλίς.

ΤΙ ΕΝΝΟΟΥΜΕΝ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΙΝ
ΔΙΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὅ,τι ἐνόει ὁ Θεὸς διατάττων τὴν ἐργασίαν τῷ ἀνθρώπῳ. Ὅτι ἐννοεῖ ὁ αἰὼν ἡμῶν ὁ εἰς τὴν ἐργασίαν ὀφείλων τὴν ἐκπολιτιστικὴν αὐτοῦ πορείαν. Ὅ,τι ἐννοεῖ αὐτὸς ὁ ἀνὴρ ὁ διὰ τῆς ἐργασίας διαρρήξας τὰς σιδηρὰς τοῦ βαρβαρισμοῦ καὶ τῆς δουλείας πέδας καὶ δι' αὐτῆς ἀποκτήσας τὸ δικαίωμα τῆς ἀπολύτου ἐν τῷ κόσμῳ κυριαρχίας. Ὅ,τι ἐννοεῖ ὁ φιλόστοργος πατὴρ, ὁ νυχθημερὸν ἐργαζόμενος, ὅπως τὸ μέλλον τῶν ἰδίων τέκνων ἐξασφαλίσῃ. Ἀλλ' ἡ γυνὴ, παρατηροῦσιν ἡμῖν ἀντεπιστέλλοντές τινες, ἡ γυνὴ προώρισται νὰ διευθύνῃ τὸ βασίλειόν της : τὸν οἶκον, καὶ ἐν αὐτῷ νὰ ἐργάζηται. Πῶς θέλετε νὰ ρίψητε αὐτὴν ἐν τῇ πάλῃ τοῦ βίου, ὁπόθεν καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτὸς, ὁ φύσει ρωμαλεώτερος ἐκείνης, μετὰ δυσκολίας ἐξέρχεται νικητής. Ἀλλ' ἡ Γερμανία, ἡ σοφὴ Γερμανία, ἡ ἰθύντωρ αὕτη τῆς εὐρωπαϊκῆς τύχης δὲν παραδέχεται τὴν γυναῖκα ἐξισουμένην τῷ ἀνδρὶ διὰ τῆς ἐργασίας, ἐπιστέλλει ἡμῖν κύριός τις τηλεγραφητὴς — διότι κατ' αὐτὰς εἰς μεγάλην συγκίνησιν διατελεῖ ὁ τηλεγραφικὸς κόσμος, συνεπείᾳ τῆς παρ' ἡμῶν δημοσιευομένης μελέτης περὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν γυναικῶν ἐν τοῖς ταχυδρομείοις καὶ τηλεγράφοις.—

Ἀγνοοῦμεν ἀληθῶς πόθεν ἀρύονται τὰς πληροφορίας των ταύτας πάντες οὗτοι οἱ ἀξιότιμοι Κύριοι. Ἡ Γερμανία μόνον εἰς τὰ πανεπιστήμιά της δὲν εἰσήγαγεν ἐπισήμως τὴν γυναῖκα, καίτοι τὰ Πανεπιστήμια τῆς Ἀϊδεμβέργης καὶ Λειψίας ὑπέβαλον μέχρι σήμερον ἱκανὸν ἀριθμὸν γυναικῶν εἰς ἐπιστημονικὰς ἐξετάσεις καὶ ἐχορήγησαν αὐταῖς διδακτορικὰ πτυχία. Ἐν Βερολίνῳ διαπρεπῆ κατέχουσι θέσιν δύο διάσημοι γυναῖκες ἰατροί : ἡ κ. Φραγκίσκα Τιμπουρτὲν καὶ Αἰμυλία Λέμους. Πλεῖσται δὲ ἄλλαι ἀπὸ πολλοῦ ἐξασκοῦσι διάφορα αὐτόσε ἐπιστημονικὰ ἐπαγγέλματα. Ἄπειρα λύκεια καὶ λοιπὰ ἀνώτερα ἐκπαιδευτήρια χορηγοῦσι πρὸς τὴν γυναῖκα εὐρυτάτην μάθησιν.

Ἡμεῖς ἐν τούτοις δὲν ἐζητήσαμεν, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὐλάχιστον τὴν εἰσαγωγὴν τῆς γυναικὸς ἐν τῷ Πανεπιστημείῳ μας, ἀφοῦ μέση ἐκπαίδευσις θηλέων δὲν ὑπάρχει. Πρὶν ἢ συστηθῶσι Γυμνάσια τέλεια, πρὶν ἢ ἡ Κυβέρνησις ἱδρύσῃ Λύκεια αἱ Ἑλληνίδες δυσκόλως θέλουσιν εἰσάγεσθαι εἰς τὸ ἡμέτερον Πανεπιστήμιον. Ζητοῦμεν ὅμως τὴν εἰσαγωγήν της εἰς τὰ ταχυδρομεῖα καὶ τοὺς τηλεγράφους καὶ ἀποδεικνύομεν ὅτι ἀφοῦ σύμπασα ἡ Εὐρώπη ἀπὸ αἰῶνος ἤδη εἰσήγαγεν αὐτὴν, ὀφείλομεν νὰ τὸ πράξωμεν καὶ ἡμεῖς. Ἀπεδείξαμεν δὲ ὅτι ἔχομεν δίκαιον. Ζητοῦμεν ἐργασίαν διὰ τὴν γυναῖκα, ἐννοοῦσαι τὴν διὰ τῆς ἐργασίας χειραφέτησιν αὐτῆς ἐν τῇ λύσει τοῦ ὑφισταμένου παρ' ἡμῖν κοινωνικοῦ προβλήματος.

Θέλομεν, λέγει, νὰ μιμηθῶμεν τοὺς Εὐρωπαίους ἐν πᾶσι, ἐγκαταλείπουσαι τὰ πατρῷα. Ἀλλὰ μὴ αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἄνδρες δὲν δεικνύωσιν ἡμῖν τὴν ὁδὸν ταύτην! Μὴ οὗτοι δὲν ἐξευρωπαίσθησαν ἐντελῶς! Οἵα παραφωνία αἰσθημάτων καὶ ἕξεων ἤθελε προκύψει μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ταύτης μὲν ἐμμενούσης νὰ ὑφαίνῃ εἰς τὸν ἱστὸν τὰ ὑποκάμισά της, νὰ πλύνῃ εἰς

τὴν πηγὴν τὰ ἐνδύματα τῆς οἰκογενείας, νὰ ζυμόνῃ τὸν ἄρτον τοῦοἴκου—ἵνα ἐπὶ τέλους ἔχῃ διαρκῆ ἐνασχόλησιν,— ἐνῷ ὁ ἀνὴρ, ἀντὶ τὴν ποιμαντορικὴν ῥάβδον ἀνὰ χεῖρας φέρων ποιμαίνῃ τὰ πρόβατά του, ὡς ἔπραττον οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν βασιλεῖς, ἀντὶ διὰ τοῦ ἀργεγόνου ἀρότρου νὰ ἀροτριᾷ τὴν γῆν, περιβεβλημένος τὸν γνωστὸν καὶ ἀπέριττον τῶν ἀρχαίων χιτῶνα, φέρει ὑποκάμισα λινᾶ μὲ ὀρθὰ περιλαίμια, χειρόκτια καὶ κωνοειδῆ πῖλον! Καὶ πῶς δύναταί τις νὰ ἐννοήσῃ ταύτότητα αἰσθημάτων μεταξὺ ἀνδρὸς ἐπιστήμονος, γνωρίζοντος πλὴν τῆς ἰδικῆς του γλώσσης καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ξένας καὶ γυναικὸς ἀγνοούσης τὴν ἱστορίαν αὐτῆς τῆς γλώσσης της! Πᾶς τις φαντάζεται οἰκογένειαν ὑπὸ τοιούτους ὅρους καταρτιζομένην καὶ ἀληθῶς ἐκπλήττεται ἐπὶ τῇ τολμῇ ἐκείνων, οἵτινες μετὰ τόσου ἐνθουσιασμοῦ συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς Ἑλληνίδος ἐν τοῖς παλαιοῖς καθεστῶσιν.

Ἡ ὀφείλομεν νὰ μιμηθῶμεν τοὺς Κινέζους καὶ διὰ νόμων νὰ ἀπαγορεύσωμεν τὴν παρ' ἡμῖν ἐπικρά ησιν Εὐρωπαϊκῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων καὶ τὴν ἐν γένει ἐπίδρασιν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, ἢ, ἵνα μὴ ἡ κοινωνικὴ ἡμῶν πρόοδος βαίνῃ διὰ τοῦ ἑτέρου τῶν ποδῶν μόνον, ὀφείλομεν νὰ ἀκολουθήσωμεν τὴν πορείαν ἐκείνων.

Ἐὰν ὁ Ἕλλην νομοθέτης εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ μὴ ἀκολουθήσῃ τὰς σοφὰς τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους νομοθετικὰς θεωρίας, καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἀντιγράψῃ αὐτολεξεὶ τὸν Γαλλικὸν κώδικα, δύναται ἄρα νὰ ἐφαρμόσῃ τοὺς νόμους καὶ τὰς θεωρίας τῆς ἐποχῆς ἐκεινης ἐπὶ τῆς συγχρόνου γυναικός!

Ἡ Ἑλληνὶς ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη ὁμόφυλος της εἶναι τὸ ἓν ἥμισυ τῆς ἀνθρωπίνης μονάδος. Ὀφείλει ὅθεν κατὰ βῆμα νὰ ἀκολουθῇ τὸ ἕτερον αὐτῆς ἥμισυ, ἐὰν δὲν ἐπιθυμῇ νὰ ἴδῃ αὐτὸ ἐξασθενοῦν καὶ καταπίπτον ἐν μέσῃ ὁδῷ τῆς κοινωνικῆς αὐτοῦ πορείας· ὡς καὶ ἄλλοτε εἴπομεν γυναικεῖον ζήτημα ὑπάρχει ἐν ὡρισμένῃ κοινωνικῇ τάξει. Ἐνταῦθα λοιπὸν καλεῖται ὁ Ἕλλην νομοθέτης νὰ ἐπιφέρῃ διὰ σχετικῶν νόμων τὴν ἀπαιτουμένην ἰσορροπίαν. Ἐνταῦθα καὶ ἡμεῖς ζητοῦμεν τὴν διὰ τῆς ἐργασίας χειραφέτησιν.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ μέριμνα τῶν Κυβερνώντων περισπᾶται εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς πολιτικῆς μηχανῆς, ἃς συγκροτηθῶσιν ἑταιρίαι, ὅπως μεριμνήσωσι περὶ τῆς διὰ τῆς ἐργασίας χειραφετήσεως τῆς γυναικός. Ἡ σύστασις τοιούτων ἑταιριῶν χρονολογεῖται ἐν Γερμανίᾳ — ἣν μᾶς φέρουσιν ὡς ὀπισθοδρομικὴν— ἀπὸ τοῦ 1856. Ἡ πρώτη συσταθεῖσα ἑταιρία φέρει τὸ ὄνομα «Lette» ὄνομα τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτῆς διασήμου ἰατροῦ Ἀδόλφου *Lette*.

Ἡ ἑταιρία αὕτη ἱδρυσε καὶ διατηρεῖ πλῆθυν πρακτικῶν γυναικείων σχολῶν, σχολὰς ἐμπορικάς, σχολὰς καλλιτεχνικάς, σχολὰς ραπτικῆς καὶ μαγειρικῆς, σχολὰς τυπογραφικάς, εὐδοκίμως λειτουργούσας καὶ ἀφθόνως συντελούσας εἰς ἐξασφάλισιν τῆς τύχης τῆς γυναικός.

Παρ' ἡμῖν τόσον αἱ γυναῖκες πασῶν σχεδὸν τῶν τάξεων ἐπείσθησαν ὅτι μόνον ὀλίγα γράμματα ὀφείλουσι νὰ μανθάνωσι καὶ ὅτι δι' οὐδὲν ἄλλο εἶναι κατάλληλοι, ὥστε ὅτε κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀπεφασίσθη ἡ ἵδρυσις πρακτικῆς γυναικείας σχολῆς, καὶ παρ' ἡμῖν ἠνεῴχθη κατάλογος μαθητριῶν, μόνον δέκα προσῆλθον τοιαῦται καὶ ὁμολογουμένως μᾶλλον ἐκ τῆς τάξεως τῶν εὐπόρων ἢ τῶν ἀπόρων Ἰδοὺ διατὶ ἡ ἵδρυσις τῆς σχολῆς ἐκείνης ἀνεβλήθη καὶ ἀπεφασίσθη δοκιμαστικῶς, οὕτως εἰπεῖν, ἢ εἰς μικρὸν κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος σύστασις αὐτῆς.

Ἀλλ' ἐν Εὐρώπῃ ἔνθα οἱ ἄνθρωποι δὲν χάνονται εἰς ὑποστήριξιν ἐσκωριασμένων παλαιῶν ἰδεῶν, ἔνθα ὁ ἀνὴρ ἐνοεῖ τὸ ἴδιον συμφέρον, ἔνθα αὐτὸς οὗτος δημιουργεῖ θέσιν ἐν τῇ ἐργασίᾳ, ἐν τῷ ἐμπορίῳ, ἐν τῇ ὑπαλληλίᾳ διὰ τὴν ἰδίαν γυναῖκα καὶ ἀδελφὴν αἱ Σχολαὶ αὗται καταπληκτικὰς ἐποιήσαντο προόδους.

Τόσον δὲ εὐεργετικῶς ἡ πρώτη ἑταιρία Lette ἐπέδρασεν ἐπὶ τῆς τύχης τῆς γυναικός, ὥστε εἰς τὰς πλείστας τῆς Γερμανίας καὶ Αὐστρίας πόλεις, ὡς ἐν Βρέμῃ, ἐν Ἀμβούργῳ, ἐν Βρεσλάου, ἐν Βρουνσβίκῃ, ἐν Στεττίνῳ κτλ. ἱδρύθησαν καὶ εὐεργετικῶς λειτουργοῦσι πλεῖσται τοιαῦται. Ἡ ὑπὸ τῶν ἑταιριῶν δὲ τούτων δοθεῖσα ὤθησις συνεπήγαγε τὴν ἀπεριόριστον τῆς γυναικὸς δρᾶσιν καὶ τὴν ἐπικράτησιν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Γερμανικοῦ ἐμπορίου.

Κατὰ στατιστικὴν τοῦ 1881 δημοσιευθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἐξοχου Γερμανίδος συγγραφέως κ. Ἰωάννας Λαϊντεμβέργερ ἐπὶ 373,000 χιλιάδων γυναικῶν, κατοικουσῶν ἐν Βερολίνῳ αἱ 187,000, ἤτοι τὸ ἥμισυ ἀκριβῶς τούτων ζῶσιν ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν των ἢ ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ ἐμπορίου καὶ τῶν ἐπαγγελμάτων των. Ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι ἐν Ἀθήναις κατοικοῦσιν 20,000 γυναῖκες, ὧν αἱ 15,000 ἀνάγονται εἰς τὴν μέσην καὶ κατωτέραν τάξιν, δύναται ἄρα νὰ συμπεράνῃ τις ὅτι 2,000 τούτων ἤτοι τὸ 1/10 ἀποζῇ ἐκ τῆς ἰδίας ἐργασίας, ἢ τοὐλάχιστον δὲν ἔχει νὰ πληρώνῃ, ἵνα ὑπηρετῆται καὶ ἐνδύηται. Βεβαίως ὄχι. Ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἡ ἀνατροφὴ τῶν τέκνων τελεῖται ἀπροσκόπτως, ὅπως ὑποτεθῇ ὅτι αἱ μητέρες αὗται εἰσὶν ἀφωσιωμέναι εἰς τὴν ὑγιᾶ τῶν τέκνων αὐτῶν μόρφωσιν! Οὔτε.

Ποῖον λοιπὸν τὸ προαγιγνόμενον καλὸν τῇ κοινωνίᾳ ἡμῶν ἐκ τῆς ἐπισήμως ἀναγνωριζομένης καὶ ἐπισημότερον ὑποστηριζομένης ἀεργίας τῶν γυναικῶν;

ΑΙ ΔΥΟ ΜΗΤΕΡΕΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθ.)

Ἡ ἀτυχὴς Αἰμυλία ἐλησμονήθη. Μετὰ παρέλευσιν ἡμισείας ὥρας λουόμενός τις ἐκεῖ που ἀνέσυρεν ἐκ τῆς θαλάσσης τὸ πτῶμα τῆς δυστυχοῦς μικρᾶς, ὅπερ ἔφεραν ἐπὶ κραββάτου κεκαλυμμένου διὰ τοῦ μεταξωτοῦ λευκοῦ ἐπανωφορίου τῆς Μαργαρίτας.

Ἡ Λουΐζα περιέμενεν ἀνυπομόνως τὴν κόρην της, ὅτε αἴφνης εἶδεν ἐρχομένους ἀνθρώπους, κρατοῦντας κράββατον. Ἄχ! Θεέ μου! δυστύχημά τι ἠκολούθησεν, εἶπεν. Ἰδοῦσα δὲ τὸ λευκὸν ἐπανωφόριον, ὅπερ πολλάκις ἔβλεπε μετὰ φθόνου, προσέθηκε μετὰ φρίκης. Ἡ Μαργαρίτα ἴσως ἐπληγώθη! Τὴν στιγμὴν δὲ καθ' ἣν παρεμέρισεν, ἵνα διέλθωσιν οἱ τὸν κράββατον φέροντες εἶδε τὴν Μαργαρίταν ἀκολουθοῦσαν, τὸ τέκνον της δὲ τὸν προσφιλῆ ἄγγελον, τὴν μόνην ἐλπίδα της ἐκεῖ ἄπνουν καὶ ψυχράν.

Ἡ Αἰμυλία μου νεκρὰ ἀνεφώνησεν ἡ Λουΐζα μετὰ φωνῆς βραγχώδους, μὲ πρόσωπον ὠχρὸν καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς ἐξωγκωμένους καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ πτώματος ὡς παράφρων... Νεκρικὴ σιωπὴ ἐπεκράτει. Οὐδὲν ἄλλο ἠκούετο, ἢ ὁ κρότος τῶν βρυχωμένων κυμάτων, ὅτε, αἴφνης, ἡ Λουΐζα ἠγέρθη μὲ ὄμμα στυγνόν, μὲ πρόσωπον ἐξηγριωμένον καὶ σταυρώσασα τὰς χεῖρας ἔστη πρὸ τῆς κ. Ῥουλίνου.

Εἰπέ μου, πῶς ἔπνιξας τὸ τέκνον μου, ἠρώτησε, καθισταμένη ἀπειλητικωτέρα.

Δὲν τὴν ἔπνιξα ἐγώ, τὴν ἐλησμόνησα μόνον καὶ ἡ δυστυχὴς κ. Ῥουλίνου διηγήθη μετὰ δακρύων τὰ διατρέξαντα. Δόμιε τῆς χαρᾶς καὶ εὐτυχίας μου! ἀνεφώνησεν ἡ Λουΐζα, σὺ ἔφερες τὸν θάνατον εἰς τὸν οἶκον μου. Καὶ ἐρρίφθη κατὰ τῆς κ. Ῥουλίνου, ἀλλὰ προσκόψασα ἐπὶ τοῦ κραββάτου ἔπεσε γόνυκλιτής. Θεέ μου! εἶπε· δός μοι θάρρος καὶ δύναμιν, ἵνα μὴ ἀνταποδώσω πρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον μὴ προὐξένησεν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ μήτηρ τῆς Μαργαρίτας διέταξε τὰ τῆς κηδείας τῆς μικρᾶς, ἣν ἐνέδυσε μὲ τὸ πολυτελέστερον τῆς θυγατρός της φόρεμα· ἵνα δὲ ἐξιλεώσῃ τὴν Λουΐζαν ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ κραββάτου τῆς νεκρᾶς καὶ μὲ φωνὴν θρηνώδη εἶπεν: ὁρκίζομαι εἰς τὸ πτῶμα τῆς μικρᾶς ταύτης, ἣν ὁ μητρικός ἐγωϊσμός μου ἐφόνευσεν, ὅτι δὲν θέλω ἐπιτρέψει ποτὲ πλέον εἰς ἐμαυτὴν νὰ ὀνομάσω τὴν Μαργαρίταν: *τέκνον μου*, ἀλλ' οὔτε ἐναγκαλισθῶ καὶ ἀσπασθῶ αὐτήν. Ἐπὶ πλέον θέλω μακρυνθῆ αὐτῆς μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου της καὶ ἀφιερώσω τὸν βίον μου εἰς παρηγορίαν τῆς γυναικὸς ταύτης, ἣν ἀκουσίως μου τόσον δυστυχῆ κατέστησα.

Ἡ Λουΐζα ἀκίνητος ἤκουε. Δάκρυα βαθείας συγκινήσεως ἔρρεον ἄφθονα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ἡ καρδία της ἐμαλάσσετο· δὲν ἦτο πλέον κακή...

Μετὰ τὴν σπαρακτικὴν τῆς μικρᾶς Αἰμυλίας κηδείαν ἡ κ. Ῥουλίνου πενθηφοροῦσα ἡτοίμαζε τὰ ἐνδύματα τῆς θυγατρός της, ἀποφασίσασα νὰ ἀποστείλῃ αὐτὴν εἰς Παρθεναγωγεῖον τι τῆς Λυών, ὅπως μὴ ἀποσύρῃ αὐτὴν ἢ δύο πρὸ τοῦ γάμου της ἡμέρας. Εἶναι ἡ τιμωρία μου, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν.

Ἡ Λουΐζα σύννους καὶ μελαγχολικὴ ἔβλεπε τὰς προετοιμασίας ταύτας. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἔχανεν ἐντελῶς τὸν νοῦν της. Κατὰ τὰς στιγμὰς τῶν περιοδικῶν τούτων παραφορῶν της ἡ Λουΐζα ἐγίνετο κακή. Πρὸς τὴν μικρὰν Μαργαρίταν ἠσθάνετο μῖσος ἀνάμικτον μετὰ στοργῆς τρυφερᾶς καὶ ἀκαταμαχήτου. Ἡ παιδικὴ ἀθῳότης αὐτῆς ἀφώπλιζε τὴν ἀπηλπισμένην καὶ ὀρφανὴν τέκνου μητέρα.

Κυρὰ Λουΐζα, θὰ φύγω αὔριον, εἶπεν ἡ μικρὰ Μαργαρίτα πλησιάζουσα πρὸς τὴν ἐπὶ βράχου καθημένην μελανοφόρον. Σπινθὴρ ἀγρίας χαρᾶς ἔλαμψεν αἴφνης ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Λουΐζης. Δὲν θὰ φύγῃς, εἶπεν, ἀλλὰ θὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ κάτω νὰ συντροφεύσῃς τὴν Αἰμυλίαν μου· καὶ ταχεῖα ὡς ἀστραπὴ ἔλαβε τὸ μικρὸν εἰς τὰς χεῖρας της καὶ ὡς μαινομένη ἐπήδα τοὺς βράχους, γελῶσα ἀγρίως. Ἡ Μαργαρίτα μὴ ἐννοήσασα τὴν σημασίαν τῶν τρομερῶν τούτων λέξεων, ἀλλὰ ἀποθεῖσα ἐκ τοῦ ὕψους καὶ τῶν γελώτων τῆς τρελλῆς, ἤρξατο φωνάζουσα ὅλαις δυνάμεσι «*μητέρα, μητερίτζα μου*» πηγαίνω εἰς τὴν Αἰμυλίαν, ἔλα καὶ σύ.

Ἡ μήτηρ ἔσπευσεν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ τέκνου της. Ὁποία δὲ ὑπῆρξεν ἡ φρίκη της ἰδοῦσα τὴν Λουΐζαν αἰωροῦσαν τὸ τέκνον της ὑπερθεν τῶν ἀπότομων βράχων! Κραυγὴ φρικώδης καὶ ἀπελπιστική, κραυγὴ ὑστάτης μητρικῆς ἀγωνίας ἔφερεν εἰς συναίσθησιν τὴν ἀτυχῆ Λουΐζαν. Ἔστη.

«Ὦ κάλλιον ἀφαίρεσον τὴν ζωήν μου! ἐφώναζεν ἡ μήτηρ τρέμουσα καὶ ὁμιλοῦσα εἰς αὐτὴν ὡς πρὸς Θεόν, γονυκλιτὴς καὶ μὲ χεῖρας ἐσταυρωμένας.» Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἔνοχος! ἡ Μαργαρίτα τίποτε δὲν σὲ ἔπταισε· ἠγάπα τὴν Αἰμυλίαν! καὶ θέλεις νὰ τὴν φονεύσῃς; Ὦ! εἶναι τοῦτο δυνατόν! Θεέ μου! ἰδέ την, ἰδέ, πόσον ὁμοιάζει πρὸς τὴν Αἰμυλίαν.

Ἡ Λουΐζα ἔστρεψε ζωηρῶς τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ παιδίου. Ἀληθῶς .. ἐψυθύρισε μετὰ τρόμου. Ἡ Μαργαρίτα τῇ ἐμειδία γλυκέως καὶ θωπεύουσα τὴν κόμην της διὰ τῶν μικρῶν της χειρῶν εἶπε.» Διατὶ κ. Λουΐζα ἡ Αἰμιλία δὲν ἔρχεται πλέον νὰ παίζῃ μετ' ἐμοῦ; Διατί! ἐπανέλαβεν ἡ Λουΐζα ῥιγῶσα. Ὦ! Ἐὰν ἠδυνάμην, Λουΐζα, ἐφώναζε συρομένη πρὸς αὐτὴν ἡ ἱκετεύουσα μήτηρ, ὁ Κύριος εἶναι μάρτυς ὅτι θὰ ἔδιδον τὴν ζωήν μου, ἵνα σοὶ ἐπιστρέψω τὴν Αἰμυλίαν σου!» Καὶ ἡ ἄλλη μήτηρ, μετά τινα σιωπήν, μετὰ μεγίστης μεγαλοψυχίας, ἥτις ἐπέχυσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου της λάμψιν οὐρανίου κάλλους, εἶπεν. «Ἰδοὺ τὸ τέκνον σου! ὁ Θεὸς δὲν μ' ἔπλασε διὰ τὸ ἔγκλημα!» Μετὰ μικρὸν δὲ προσέθηκε· σὲ λύω τοῦ ὅρκου σου. Δὲν μοὶ ἀξίζει ἡ θυσία εἰς ἣν ἐπιβάλλεσαι. Κράτησον τὸ τέκνον σου, ἀγάπα το. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὁρκίζομαι νὰ τὴν ἀγαπῶ καὶ ἐγώ. Καὶ ἡ ἀτυχὴς μήτηρ διηυθύνθη πρὸς τὸ νεκροταφεῖον. Ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τάφου, ὃν ἡ κ. Ῥουλίνου καθ' ἑκάστην ἐστόλιζε μὲ ἄνθη καὶ στεφάνους, ἐκεῖ ἡ Λουΐζα ὡρκίσθη νὰ παύσῃ μνησικακοῦσα κατὰ τῆς ἀθώας Μαργαρίτας. Ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ τάφου ἐκείνου ἐζήτησε συγγνώμην παρὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τὸ αἴσθημα ἐκεῖνο τῆς ζυλοτυπίας, δι' ὃ τόσον σκληρῶς ἐτιμωρίθη. Ἐκεῖ ὑπεσχέθη ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἀντικαθίστα ἐν τῇ καρδίᾳ της τὴν Αἰμυλίαν διὰ τῆς Μαργαρίτας, ἧς ἐγένετο δευτέρα μήτηρ καὶ εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς ὁποίας ἀφιέρωσεν ἅπαντα τὸν βίον της.

Ὀδησσός **Λιζίνα Ῥάλλη**

ΔΙΑΤΙ ΔΕΝ ΑΡΜΟΖΟΥΣΙ ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΟΙΣ ΠΑΙΣΙ

Ἔτι καὶ σήμερον ἡ συνηθεστέρα μέθοδος, ἣν μεταχειρίζονται οἱ πλεῖστοι τῶν παιδαγωγῶν καὶ διδασκάλων, ὅπως κεντῶσι τὴν πρὸς μάθησιν φιλοτιμίαν τῶν μαθητῶν, εἶναι ἡ ἀπονομὴ βραβείων τοῖς πρωτεύουσι τούτων κατὰ τὰς δημοσίους ἐξετάσεις· τὸ νομιζόμενον τοῦτο καλὸν μεγάλως ἀποτυγχάνει τοῦ σκοποῦ του, ὡς παραίτιον πλείστων κακῶν.

Πρώτη βλάβη ἐπερχομένη ἐκ τῆς διακρίσεως ταύτης εἶναι ὅτι ἅμα τῇ δημοσίᾳ ἀπονομῇ τῶν βραβείων ζωγραφίζεται ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν μὴ βραβευθέντων ἀγανάκτησίς τις, ἧς διάδοχος εἶναι ὁ φθόνος καὶ τὸ μῖσος, οἱ δύο οὗτοι λυμεῶνες, οἵτινες ἐμφύονται ἐν ταῖς τρυφεραῖς καρδίαις αὐτῶν καὶ καταστρέφουσι τὴν ἀναγκαιοτάτην καὶ ἐκ τῶν ὧν οὐκ

ἄνευ ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν, ἥτις ὀφείλει νὰ ἐπικρατῇ μεταξὺ τῶν μαθητῶν, ὅπως εὐοδωθῇ τὸ δυσχερὲς καὶ ἀκανθῶδες ἔργον τοῦ ἢ τῆς παιδαγωγοῦ. Καὶ δικαίως οἱ λοιποὶ μαθηταὶ ὑποβλέπουσι τὸν βραβευθέντα, διότι ὁ διδάσκων ὡς ἄνθρωπος εἶναι πεπερασμένος τὸν νοῦν καὶ ἑπομένως ἀπέχει τοῦ νὰ ἐμφορῆται ὑπὸ τοσαύτης διορατικότητος καὶ ἀμεροληψίας, ὥστε νὰ κρίνῃ βραβείου ἄξιον τὸν ἄριστον πάντοτε μαθητήν. Ἐντεῦθεν τὰ παράπονα καὶ αἱ ἀποδοκιμασίαι τῶν λοιπῶν παίδων, οἵτινες ἀείποτε ἐνεδρεύουσιν αὐτόν, ὅπως τὸν κεντῶσι διὰ τῶν τοῦ φθόνου ἰοβόλων βελῶν, συνωμοτῶσι κατ' αὐτοῦ, ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ βασανίζωσιν αὐτὸν μυριοτρόπως. Ἡ ἀπονομὴ βραβείων γίνεται προσέτι πρόξενος καταφορᾶς τῶν παίδων κατ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκοντος, ψυχροτητος τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης τούτων, καταστροφῆς τῆς προς αὐτὸν ποιθήσεως. Οὐδεμίαν πλέον ὁ διδάσκων χαίρει ἐπὶ τοῦ διδασκομένου ἐπιρροὴν καὶ ὑπόληψιν, καὶ οὕτω ναυαγεῖ ὁ θεῖος τοῦ σχολείου σκοπός. Σπουδαιότατον ἐπίσης κακὸν ἐκ τῶν βραβείων προκύπτον εἶναι τὸ ἀναπτυσσόμενον παρὰ τῷ βραβευομένῳ αἴσθημα. Ἐὰν μὲν οὗτος εἶναι ἀντάξιος τοῦ βραβείου, καθίσταται ἀλαζὼν καὶ γαῦρος καὶ ὑπερφρονεῖ ὡς ἐκ τῆς γενομένης αὐτῷ ἐξαιρετικῆς τιμῆς, θεωρῶν τοὺς λοιποὺς συμμαθητάς του ὡς ὄντα κατώτερα αὐτοῦ καὶ φερόμενος πρὸς αὐτοὺς λίαν βαναύσως. Ἐπιδεικνύει παντοιοτρόπως τὴν ὑπεροχὴν αὐτοῦ καὶ δὲν διστάζει ἐνίοτε νὰ ἀποκαλῇ αὐτοὺς δημοσίᾳ ἀνοήτους καὶ μηδενὸς λόγου ἀξίους. Οὕτω δὲ οἱ εὐαισθητότεροι παῖδες ἀποθαρρύνονται καὶ καθίστανται δειλοί· προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου ἀντὶ νὰ φιλοτιμηθῶσιν ὡς φρονοῦσί τινες τῶν διδασκόντων, καὶ γίνωσι καλλίτεροι, ἀποφεύγουσι τὴν ἐργασίαν, ἀποσβεννυμένου ἐν αὐτοῖς τοῦ σπινθῆρος τῆς φιλομαθείας, καὶ τῆς προς τὴν παιδείαν ἀγάπης.

Ἐκτὸς δὲ τῶν προμνησθέντων τῷ βραβευθέντι ἐκ τῆς βραβεύσεως κακῶν, προκύπτει καὶ ἡ ἐκ μικρᾶς ἡλικίας ἕξις τῆς ἀγοροπωλησίας τῶν κόπων καὶ τῆς ἐπιμελείας καὶ φιλοτιμίας του καὶ ἡ πεποίθησις ὅτι ἐν τῇ πορείᾳ τοῦ βίου αὐτοῦ θὰ ἀνταμείβηται καὶ διὰ τὴν ἐλαχίστην λυσιτελῆ πρᾶξιν καὶ δὴ καὶ διὰ τὴν ἁπλῆν τοῦ καθήκοντος ἐκπλήρωσιν. Ἀνωφελὴς ὅθεν ἀποβήσεται οὗτος τῇ κοινωνίᾳ, διότι θὰ διστάζῃ νὰ ἐκπληρώσῃ ἀγαθήν τινα πρᾶξιν ἢ καὶ αὐτὸ τὸ καθῆκον, ἐξ ἧς δὲν δύναται νὰ προσδοκᾷ πάντοτε ἀμοιβὴν καὶ βραβεῖα.

Ἡ μόνη λοιπὸν ὡραία ἀμοιβή, ἣν οἱ διδάσκοντες καὶ ἀνατρέφοντες παῖδας ὀφείλουσι νὰ ὑποδεικνύωσιν εἰς τούτους, εἶναι ἡ γλυκυτάτη συναίσθησις καὶ εὐχαρίστησις ἡ προερχομένη ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος.

Ἐνετίᾳ τῇ 28ῃ Ἰουλίου 1888.

Πηνελόπη Πολίτου

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

ΤΑ ΜΕΤΑΜΟΡΦΟΥΜΕΝΑ ΕΝΤΟΜΑ

Ἀλλ' ἐκ τῶν μεγαλειτέρων θαυμάτων τῆς φύσεως εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ μεταμόρφωσις τῆς κάμπης. Ἐκ τοῦ μεταξίνου βόμβυκος, ὃν αὕτη ἔκλωσε, καὶ ἀπὸ ἐντόμου ἑρπετοῦ καὶ τριχωτοῦ, ὑψοῦται καὶ πετᾷ ἡ χρυσαλλὶς μὲ τὰς θαμβούσας αὐτῆς πτέρυγας καὶ τὴν ἐλαφρὰν καὶ χαρίεσσαν προνομαίαν της, δι' ἧς ροφᾷ τοὺς ἀρωματώδεις χυμούς, ἐξ ὧν αὕτη τρέφεται. Καὶ ὡς κάμπη μὲν ἐξέλεγε τὰ φύλλα, ὡς χρυσαλλὶς δὲ τὰ ἄνθη!

Τῶν ἀπειραρίθμων ποικιλιῶν τῶν χρυσαλλίδων θὰ σᾶς παρουσιάσωμεν τρεῖς ἢ τέσσαρας, τὰς παραδοξοτέρας καὶ ὡραιοτέρας αὐτῶν.

Ἡ χρυσαλλὶς εἶναι ὁ Ἀντίνοος τῶν πτερωτῶν ἐντόμων. Οὐδὲν ἐκθαμβοῖ μᾶλλον τῶν χρωμάτων αὐτοῦ, διότι ταῦτα φέρουσι τὴν πορφύραν, τὸ κυανοῦν, τὸν ἀμέθυστον, τὸν σμάραγδον, τὸν σάπφειρον καὶ τὴν χιόνα. Καὶ ἡ πτῆσις τοῦ ἐντόμου εἶναι τόσον ταχεῖα, τόσον ἀπότομος, τόσον ἰδιότροπος, ὥστε μόλις τὸ θαμβούμενον βλέμμα δύναται νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν χρυσαλλίδα εἰς τοὺς ἐναερίους ἑλιγμούς της.

Ἑκάστη χρυσαλλὶς ἔχει ἓν ἄνθος, εἰς ὅπερ ἀρέσκεται καὶ ἓν φυτὸν ὅπερ ἀγαπᾷ· ἡ ἀργυρόστικτος χρυσαλλὶς (nacrè) ἐπιζητεῖ τὸν χυμὸν τῶν ἴων, ὁ δὲ χαρίεις (Attachaon) εἶναι ἄπληστος διὰ τὸ μάραθρον. Αἱ ἀγροτικὰς ὀρέξεις ἔχουσαι χρυσαλλίδας ἵπτανται ἐπὶ τῶν κραμβῶν καὶ τῶν γογγυλίων· ἡ δὲ Λειμωνόχρους (citron), μὲ τὰς ζωηροῦ κιτρίνου χρώματος πτέρυγάς της ἐκλέγει τὴν ἀρωματώδη μηδικὴν καὶ τὰ ἔχοντα ἐρυθροῦν λοφεῖον τριφύλλια. Ὁ Ἄργος (Arguš) τῶν δασῶν, μὲ τὰς φερούσας στίγματα, πρὸς ὀφθαλμοὺς ὁμοιάζοντα πτέρυγας του, τέρπεται ἐκ τῶν ἀνθεμίδων καὶ τῶν αἰγοκλημάτων· αἱ Κολλιάδες (colliades) τῶν λειμώνων μας, μὲ τὰς κιτρίνας πτέρυγάς των ἐπὶ τῶν τρεμουσῶν ἐρωτίσκων (amourette) καὶ τῶν γναφαλίων (boutons d'or).

Ἰδοὺ ἡ Ὑλονυμὶς (sylvain), ἡ κοινῶς ὀνομαζομένη Ψυχὴ πένθιμος, τῆς ὁποίας αἱ μελαναὶ πτέρυγες φέρουσι λευκὰ στίγματα, ἔχοντα τὸ σχῆμα δακρύου. Αὕτη ἀφίνει τοὺς ἐκ ροδῶν θάμνους, ὅπως πετάξῃ εἰς τὰ ἀρωματώδη σπάρτα, ἐπανέρχεται δὲ τούτων, ὅπως ἵπταται περὶξ τῶν ἀγρίων ρόδων.

Ἂς ἀναφέρωμεν ἤδη καὶ τὸ θῦμα τῆς ἀνθρωπίνης δεισιδαιμονίας, τὴν μὲ χρυσᾶς καὶ ἀργυρᾶς πτέρυγας λάμπουσαν Βάνεσον (vanesse). Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ παράδοξος αὕτη χρυσαλλὶς μέλλει νὰ πετάξῃ, διαχέει περὶξ αὐτῆς ὑγρὸν ἐρυθροῦ καὶ ὡραίου χρώματος, ὅπερ πίπτει ἐπὶ τῶν τοίχων ὡς σταγόνες αἵματος· καταπεπληγμένος ἐκ τοῦ φαινομένου τούτου, μετεμόρφωσεν ὁ λαὸς τὸ χάριεν αὐτὸ ἔντομον εἰς φοβερὸν μορμολύκειον, ἱπτάμενον περὶξ τῆς κοιτίδος τοῦ νεογνοῦ.

Ὅπως τελειώσωμεν τὴν ταχεῖαν ταύτην περιγραφήν, ἂς ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς νυκτερινῆς χρυσαλλίδος, τῆς περιφημοτέρας ὅλων: περὶ τῆς σφιγγὸς μὲ τὴν νεκρικὴν αὐτῆς λεφαλήν.

Ἀκόρεστος διὰ τὸ μέλι καὶ τὸ ἄρωμα εἰσχωρεῖ μέχρις αὐτῶν τῶν κυψελῶν, κατατρομάζουσα τὰς μελίσσας διὰ τῆς πενθίμου στολῆς της, φερούσης τὸν τύπον τοῦ ἀνθρωπίνου κρανίου. Προσθέτατε χνοώδεις πόδας καὶ μακρὰς πτέρυγας, τανυομένας σιωπηλῶς εἰς τὰ σκότη, θρηνώδη φωνήν, ὁμοιάζουσαν πρὸς παράπονον ἐκ τοῦ τάφου ἐρχόμενον καὶ θέλετε ἔχει ἰδέαν ταύτης. Τὴν νυκτερινὴν ταύτην χρυσαλλίδα, ἡ δεισιδαιμονία θεωρεῖ ὡς κατηραμένον ζῶον, ὡς πρόδρομον τοῦ λοιμοῦ, καὶ προάγγελον τῆς δυστυχίας.

Ὅταν ἡ σφὶγξ εἰσέλθῃ εἴς τι δωμάτιον, στρέφεται ὡς σκιὰ περὶξ τῶν λυχνιῶν σβύνουσα τὸ φῶς αὐτῶν, ὡς ὁ θάνατος σβύνει τὴν ζωήν.

Τὸ πτερωτὸν τοῦτο φάντασμα εἶναι πρακτικώτερον ἀφ' ὅσον τὸ νομίζει τις. Ἡ σκελετώδης αὕτη χρυσαλλὶς εἶναι γαστρίμαργος μεταμορφωθεῖσα εἰς νεκροφόρον· εἶναι, ὡς εἴπομεν, ἡ μάστιξ τῶν κυψελῶν· χάρις εἰς τὴν φρίκην ἣν ἐμπνέει, τρώγει μὲ ὅλην τὴν ἡσυχίαν της τὸ μέλι, πληροῦσα ἐκ τούτου τὸ στόμα, τὰς πτέρυγας, τοὺς πόδας καὶ αὐτὴν τὴν νεκρικήν της κεφαλήν. Ἡ Χρυσαλλὶς αὕτη μᾶς ἦλθεν ἐκ τῆς Ἀμερικῆς μετὰ τῶν γεωμήλων, ὧν ἡ τερατώδης αὐτῆς κάμπη, κατατρώγει τὰ φύλλα, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι οὐδέποτε ἐγένετο αὕτη προάγγελος δυστυχίας τινός.

Ὁμιλήσωμεν ἤδη περὶ τῆς μηλολόνθης, ἥτις ἁπλούστατα εἶναι τὸ ἰδανικὸν τοῦ ἀδηφάγου, αὐτὴ ἡ λαιμαργία, τὸ ἄνθος τῶν ἀπλήστως τρωγόντων, δὲν ἠξεύρω εἴς πτερωτὸς Ἀττίλας ἢ ποικιλόχρους, ἀκόρεστος καὶ βομβόεις Βιττέλιος. Εἶναι δυσκίνητος, ἄσχημος καὶ ἥμερος, λαμβάνουσα τὸ ὕφος ἀκάκου ζώου, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἀθώας ταύτης ἀδεξιότητος κρύπτουσα τὰ φρικτότερα ἔνστικτα. Εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν καταστροφεύς.

Ὁ λευκὸς σκώληξ, ὁ περιώνυμος σκώληξ τῆς μηλολόνθης εἶναι ἀντάξιος αὐτῆς· ὅλοι γνωριζομεν ὅτι ὁ μέγιστος οὗτος σκώληξ μὲ τὸ ἀηδὲς καὶ κυρτούμενον, ὡς ἡμισέληνος σῶμά του, ὡς ἐὰν ἐδυσκολεύετο νὰ ἑνώσῃ τὰ δύο ἄκρα αὐτοῦ, ὅστις τρέφεται κατ' ἀρέσκειαν μὲ τὰς τρυφεροτέρας καὶ τὰς πλέον εὐχύμους ρίζας, εἶναι ἡ μάστιξ τῶν λαχανοκήπων καὶ περιβολίων. Τὸ ἐπίμετρον τῆς φοβερᾶς καταστρεπτικῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς εἶναι ἡ φρικτή του μεταμόρφωσις· ἀπὸ τοῦ μεταξίνου κελύφους του, ὅπου εἶναι τεθαμμένος, θὰ γεννηθῇ ὁ ἄξιος κληρονόμος του, ἡ μηλολόνθη, ὁ Ζανσερὶκ* τοῦ φυτικοῦ βασιλείου.

Τὸ καλλίτερον μέσον ὅπως καταδιώξωμεν τὰς μηλολόνθας εἶναι νὰ ἐξολοθρεύσωμεν ταύτας, ἐν ᾧ εἶναι σκώληκες ἔτι. Εἰς πολλὰς ἐπαρχίας τῆς Κίνας τρέφονται ἀπὸ τοὺς ἀηδεῖς τούτους σκώληκας, ἐξ ὧν παρασκευάζουσι φαγητά. Ὦ μαγειρικὴ τοῦ Οὐρανίου Κράτους! Μαγειρικὴ ἀξία τῶν ἐν λευκῷ ἐμβάμματι τῶν μηρῶν τῶν κυνῶν καὶ τῶν διὰ κικίνου ἐλαίου τηγανητῶν μεταξοσκωλήκων, μαγειρικὴ ἄγνωστος, φεῦ! εἰς τὸν Brillat Savarins.

Τούλα Κόκκαλη

* Genséric βασιλεὺς τῶν Βανδάλων (428 - 477) Σ. Μ.

ΓΥΝΗ ΕΚΔΟΤΙΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΙΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ

ΑΙ ΙΣΠΑΝΙΚΑΙ ΠΡΩΙΑΙ

Τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐν Παρισίοις ἐκδιδόμενον ἀπὸ ἑξαετίας περιοδικὸν τοῦτο σύγγραμμα, τὸ περὶ παντὸς ἔχοντος σχέσιν πρὸς τὴν διεθνῆ πολιτικήν, ἠθικὴν ἢ πνευματικὴν δρᾶσιν μετὰ ὕφους ὁμαλοῦ καὶ διαλλακτικοῦ πραγματευόμενον, τὸ κοσμοῦν ἑκάστοτε τὰς στήλας αὐτοῦ διὰ τῶν πνευματικῶν προϊόντων τῶν διασημοτέρων τοῦ αἰῶνος συγγραφέων, τὸ θέμενον ὡς βάσιν καὶ ἀφετηρίαν αὐτοῦ πρόγραμμα συνταχθὲν ὑπὸ τοῦ διασημοτέρου τοῦ αἰῶνος Ἱσπανοῦ ῥήτορος κ. Αἰμυλίου Καστελὰρ κατέστη ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον διὰ πᾶσαν ἢ πάντα ἐπιθυμοῦντα νὰ ἔχῃ γνῶσιν τῆς προοδευτικῆς πορείας τῆς συγχρόνου φιλολογικῆς κινήσεως, κατ' ἐξοχὴν δὲ διὰ πάντα πολιτευόμενον, διπλωμάτην ἢ καὶ ἁπλῶς χρονογράφον.

Ἀπλήστως πάντοτε διεξηρχόμεθα τὰς σελίδας τοῦ ἀξιολόγου τούτου εἰς τὸ εἶδος του περιοδικοῦ, ἰδιαζούσας δὲ ἑκάστοτε ἀνεκαλύπτομεν χάριτας εἰς πᾶσαν μελέτην ὑπογραφομένην διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ διευθυντοῦ αὐτοῦ κ. βαρόνου Stock. Οὐδέποτε ὅμως διενοήθημεν κἂν ὅτι ὑπὸ τὸ ξηρὸν τοῦτο ὄνομα κρύπτεται γυνὴ ἐξόχου μεγαλοφυΐας. Ἡ κ. Μαρία-Λετίτσια- δὲ Ρούτ, Marie-Letizia-de Ruth, ἡ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Stock διευθύνουσα τοιαύτης σπουδαιότητος περιοδικὸν εἶναι ἡ σύζυγος τοῦ γνωστοῦ ἐν Παρισίοις βουλευτοῦ κ. Λουδοβίκου δὲ Ρούτ, ἡ μετὰ τόσης δεξιότητος καὶ χάριτος χειριζομένη τὸν κάλαμον καὶ δὴ εἰς μελέτας ἐπί τε τῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, ἀφοῦ ἑαυτῇ πάντοτε ἡ μεγαλοφυὴς συγγραφεὺς ἐπιφυλάσσει τὴν ἀνάπτυξιν τῶν σοβαροτέρων καὶ πολυπλοκωτέρων ζητημάτων.

Ἡ κ. δὲ Ρούτ, τὴν δόξαν τῆς μεγαλοφυοῦς ἐν Παρισίοις συγγραφέως καὶ διευθυντρίας τῆς «Νέας Ἐπιθεωρήσεως» κ. Ἰουλιέττης Ἀδὰμ ζηλώσασα, κατώρθωσε νὰ συγκαταλέγηται μεταξὺ τῶν ἐξοχοτήτων τοῦ αἰῶνος. Διὰ καταπληκτικῆς δὲ διαδόσεως τοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν της περιοδικοῦ ἐπιτυγχάνει πληρέστατα τὸν ὑπ' αὐτῆς προβαλλόμενον σκοπόν, ἤτοι τὴν προπαρασκευὴν τῆς ὁδοῦ, ἐν ᾗ θέλουσι συναντηθῇ πᾶσαι αἱ Λατινικαὶ καὶ ἐν γένει αἱ Εὐρωπαϊκαὶ φυλαὶ πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ μέλλοντος τοῦ πολιτισμοῦ. Τυχοῦσα δὲ τῆς συνεργασίας τῶν διασημοτέρων ἁπάσης τῆς Εὐρώπης συγγραφέων ἐπιδιώκει μετὰ ζήλου τὴν ἐν τῷ προγράμματι αὐτῆς ἀναφερομένην ἕνωσιν τῶν Σλαβικῶν καὶ Λατινικῶν φυλῶν.

Ὁ τελευταῖος τόμος τοῦ Συγγράμματος τούτου, πλὴν τοῦ κάτωθι δημοσιευομένου πίνακος τῶν περιεχομένων περιέχει καὶ ὡραιοτάτην εἰκόνα τῆς Α. Μ. τῆς βασιλίσσης τῆς Σερβίας Ναθαλίας. Ἕκαστος τόμος τιμᾶται φρ. χρ. 2. Ἐτησία δὲ συνδρομὴ ἤτοι 24 τόμοι φρ. χρ. 62.

ΠΟΙΑ Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

ΚΑΙ ΤΙΝΕΣ ΟΙ ΠΡΟΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ ΚΑΝΟΝΕΣ

Κατὰ τὴν ἐφημερίδα «Herald of health» ἡ ὡραιοτάτη τῆς γυναικὸς παράστασις ἐξήρτηται ἐκ τῆς πιστῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἑξῆς ἀκολούθων κανόνων:

1ον. Διεύθυνσις τῶν ὤμων πρὸς τὰ ὀπίσω. 2ον. Ἀποφυγὴ πάσης ταλαντεύσεως τοῦ σώματος. 3ον. Σταθερὰ τῶν ποδῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στάσις. 4ον. Στάσις εὐθεῖα τῆς κεφαλῆς. 5ον. Συμπλησίασις τῶν δύο γονάτων. 6ον Συμπλησίασις τῶν ἀγκώνων ἐπὶ τοῦ θώρακος.

Ἐπὶ τῆς τελευταίας ἰδίᾳ παρατηρήσεως ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν κ.κ. ἀναγνωστριῶν ἡμῶν. Οὐδὲν ἀηδέστερον καὶ καταστρέφον τὴν συμμετρίαν καὶ κανονικότητα τοῦ σώματος, ὅσον ἡ τῶν ἀγκώνων πρὸς τὰ ἔξω διεύθυνσις καὶ ὁ σχηματισμὸς διακένου μεταξὺ τούτων καὶ τῶν ἑκατέρωθεν τοῦ σώματος πλευρῶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ σώματος ταλάντευσις οὐδεμίαν προσδίδει χάριν τῇ παραστάσει ἢ τῷ βαδίσματι τῆς γυναικός. Ἡ ἑτέρα τῶν χειρῶν δέον νὰ ἦ πάντοτε ἐφωδιασμένη διὰ ριπιδίου ἢ ἀλεξιβροχίου, ἢ οἱουδήποτε ἄλλου ἀντικειμένου. Ἐξασφαλίζεται δὲ τὸ εὐσταλὲς καὶ εὔκομψον τοῦ σώματος ἐὰν οἱ δύο ἀγκῶνες ἐπιστηρίζωνται καὶ ἐδραιῶνται, οὕτως εἰπεῖν, ἐπὶ τῆς ὀσφυακῆς

χώρας, τῆς χειρὸς διηκούσης τὴν πρὸς τὸ ἔμπροσθεν τῆς ὀσφύος μέρος.

Οἱ κανόνες οὗτοι δέον νὰ τηρῶνται ἀδιάστατος καὶ φυσικῶς ὅταν ἡ γυνὴ ζσταται, βαδίζῃ ἢ χορεύῃ. Ἔργον ὅθεν τῶν μητέρων εἶνε ὅπως ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐξοικειῶσι τὰ τέκνα των θήλεά τε καὶ ἄρρενα εἰς τὴν κανονικὴν καὶ ὑπὸ τῆς ὑγιεινῆς ἐπιδοκιμαζομένην στάσιν ταύτην, ἵνα ἐνηλικιούμενα μὴ μεταβάλλωνται εἰς νευρόσπαστα ἢ εἰς στήλους ἀκάμπτους καὶ ἀτορνεύτους. Πόσάκις ὡραῖαι νεάνιδες ἢ ὡραῖοι ἄνδρες καταστρέφουσι τὴν ἐκ τῆς καλλονῆς των προκύπτουσαν ἐντύπωσιν ὡς ἐκ τοῦ ἀχάριτος, ἀδεξίου καὶ ἀκόμψου τῆς παραστάσεως.

Περιττὸν νὰ ἐπαναλάβωμεν ὅ,τι κατὰ κόρον μέχρι σήμερον ἐλέχθη· ὅτι ἡ κομψότης καὶ χάρις μετὰ τῆς γλυκύτητος καὶ προσηνείας τῆς γυναικὸς δύναται νὰ ἀντεπεξέλθῃ νικήτρια ἐν συναγωνισμῷ καὶ πρὸς τελείαν ἔτι καλλονὴν, στερουμένην τῶν προσόντων τούτων. Εἰς προσοχὴν λοιπὸν αἱ μητέρες, παρ' ὧν ἀποκλειστικῶς πάντα ταῦτα ἐξαρτῶνται. Τὰ σώματα τῶν τέκνων των ἐν τῇ βρεφικῇ καὶ παιδικῇ ἡλικίᾳ εἶνε τόσον εὔστροφα καὶ τόσον εὔκαμπτα, ὥστε παρ' αὐτῶν ἐξαρτᾶται νὰ δώσωσιν αὐτοῖς τὴν ἀπαιτουμένην διεύθυνσιν. Εἶνε τεμάχιον ζύμης, ἥτις θέλει λάβει τὸν τύπον ἐκεῖνον, ὃν ἡ μήτηρ θέλει ἐπιθέσει ἐπ' αὐτῆς.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΥΡΙΩΝ ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

Ἀπεριόριστος ὀφείλεται εἰς τὴν σεπτὴν ἡμῶν ἄνασσαν εὐγνωμοσύνη διὰ τὴν μητρικὴν μέριμναν καὶ τὸν ζῆλον, μεθ' οὗ ἀπό τινος ἐργάζεται εἰς σύστασιν φιλανθρωπικῶν σωματείων Κυριῶν εἰς πᾶσαν πόλιν, ἐν ᾗ φυλακισμένοι καὶ δυστυχεῖς ἔχουσιν ἀνάγκην προστασίας καὶ περιθάλψεως.

Τῇ εὐγενεῖ καὶ φιλανθρώπῳ αὐτῆς ἐντολῇ ἀπεστάλη ἀπό τινος εἰς Χαλκίδα ὁ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτῆς διατελῶν κ. Λαμπάκης, ἵνα συνεννοούμενος μετὰ τῶν αὐτόσε φιλανθρώπων Κυριῶν ἐπιτύχῃ τὴν σύστασιν Συλλόγου ὁμοίου καὶ τὸν αὐτὸν ἐπιδιώκοντος σκοπόν, οἷον ὁ τοῦ Ναυπλίου καὶ Πατρῶν «Σύλλογος τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν».

Αἱ τῆς Χαλκίδος Κυρίαι μετὰ μεγάλης προθυμίας καὶ ζήλου ἐργάζονται καὶ εἰργάσθησαν ὑπὲρ τῆς συστάσεως τοῦ Συλλόγου τούτου, κατανοοῦσαι ὅτι ἡ πρώτη γυναικεία ἀρετὴ εἶναι ἡ φιλανθρωπία καὶ ὅτι δι' αὐτῆς καὶ μόνης θέλει καὶ παρ' ἡμῖν ἡ γυνὴ ἐξυψωθῆ εἰς τὸ ἠθικὸν ἐκεῖνο ὕψος, ἐν ᾧ προώρισται πολλὰ νὰ ἐπιτελέσῃ ἐπὶ τῆς ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἰσορροπίας τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας.

Τὸ διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου τούτου κατηρτίσθη παρὰ τῶν κκ. Χρυσούλας Προβελεγίου, Ζωῆς Καφφετζόγλου, Ἄννης Κροκιδᾶ, Καλλιόπης Βαρατάσῃ, Ἰωσηφίνης Τιώς, Βασιλικῆς Ζορμπᾶ, Ἑλένης Γαζέπη, Ἑλένης Παπα-Νικολάου, Μαρίας Πεζᾶ καὶ Ἀναστασίας Οἰκονόμου. Ἐξελέξατο δὲ ἐν συνεδριάσει αὐτοῦ Πρόεδρον μὲν τὴν κ. Προβελεγίου, ἀντιπρόεδρον τὴν κ. Τιώς, ταμίαν τὴν κ. Βαρατάσῃ καὶ γραμματέα τὴν κ. Οἰκονόμου.

Μεθ' ὑπερηφανείας καὶ ἀγάπης χαιρετίζομεν τὸν Σύλλογον τοῦτον, εὐχόμεναι ἀπὸ ψυχῆς, ὅπως προϊόντος τοῦ χρόνου ἅπαντα τὰ φιλανθρωπικὰ γυναικεῖα σωματεῖα, ἐπεκτείνοντα τὸν κύκλον τῆς εὐεργετικῆς αὐτῶν δράσεως, ἀναλάβωσι νὰ μεριμνήσωσι καὶ ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς θέσεως τόσων δυστυχῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν, ἐγκαταλελειμμένων εἰς τὸ ἔλεος τῆς τύχης καὶ τῶν περιστάσεων. Μόνον ἡμεῖς αἱ γυναῖκες διὰ τῆς συστάσεως τοιούτων σωματείων καὶ τῶν δραστηρίων ἐνεργειῶν ἡμῶν θέλομεν θέσει φραγμὸν εἰς τὰς μαστιζούσας τὸ φῦλόν μας πληγάς, διότι μόναι ἡμεῖς κατανοοῦμεν, ὅτι ἐὰν ἡ γυνὴ τύχῃ ποιᾶς τινος κατὰ τὴν ἀνατροφὴν καὶ μόρφωσιν αὐτῆς προστασίας καὶ πεφωτισμένης μερίμνης, δὲν δύναται ἢ νὰ ἀποβῇ ὑγιὴς καὶ εὐεργετικὸς παράγων τῇ τε πατρίδι καὶ οἰκογενείᾳ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Κυρία ἱππότις.—Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐθνικῆς τῶν Γάλλων ἑορτῆς ἡ κ. Μαρία Λωράν, ἡ γνωστὴ ἠθοποιός, ἡ ἐν τῷ δράματι ἰδίᾳ διαπρέπουσα, ἰδρύτρια δὲ καὶ διευθύντρια τοῦ Ὀρφανοτροφείου τῶν ὡραίων τεχνῶν, ἔτυχε παρὰ τῆς Γαλλικῆς Καβερνήσεως τοῦ παρασήμου τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Ὀθωμανὶς ἱππότις. Ἡ ἐν τῷ Παρθεναγωγείῳ τῆς Παλλάδος ἐκπαιδευθεῖσα δαπάναις τοῦ ὁμογενοῦς κ. Ζαρίφη Σαδηκὰ χανούμ, ὑποβληθεῖσα εἰς διπλωματικὰς ἐξετάσεις ἔτυχε τοῦ βαθμοῦ «*ἄριστα*». Ὁ Σουλτάνος εἰς ἔνδειξιν τῆς εὐαρεσκείας αὐτοῦ ἐπὶ τῷ ζήλῳ καὶ ταῖς προόδοις τῆς νεαρᾶς Ὀθωμανίδος ἀπένειμεν αὐτῇ τὸ παράσημον τοῦ Σεφακὰτ καὶ διώρισε πάραυτα ὑποδιευθύντριαν ἐν τῷ ἀνωτάτῳ παρὰ τοῖς Ὀθωμανοῖς Παρθεναγωγείῳ τοῦ Σουλτὰν Ἀχμέτ. Εἶναι θυγάτηρ τοῦ γηραιοῦ εὐπαιδεύτου Χότζα Μουσταφᾶ Ἐφέντη. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Σουλτάνος μεγίστην ὑπόληψιν τρέφων πρὸς τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν καὶ διαμόρφωσιν ἐνετείλατο τῇ νεαρᾷ ἱππότιδι, ἵνα μεταδώσῃ τὰς γνώσεις καὶ τὴν σοφίαν αὐτῆς ἐπίσης καλῶς καὶ τελεσφόρως πρὸς τὰς μαθητρίας της, ὅπως οἱ διδάσκαλοι καὶ αἱ διδάσκαλοι της πρὸς αὐτήν.

Γυναῖκες ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Ἑταιρίας Παναμᾶ. Ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ λήξαντος Ἰουλίου τὸ Συμβούλιον τῆς Ἑταιρίας Παναμᾶ ἀπεφάσισε τὴν παραδοχὴν ὑπαλλήλων γυναικῶν ἐν τοῖς γραφείοις αὐτοῦ. Πεντήκοντα Κυρίαι κατετάχθησαν ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος μὲ μηνιαίαν μισθοδοσίαν 100 ἕως 150 φράγκ.

Ἡρωϊσμὸς νεάνιδος. Ἐν τινι χωρίῳ τῆς Γαλλίας Veyssilieu ἔλαβεν ἐσχάτως χώραν συμβεβηκός τι, ἐν ᾧ νεᾶνις εἰκοσαέτις ἔδοτο δείγματα θάρρους καὶ ἡρωϊσμοῦ πρωτοφανοῦς διὰ τὰ ἱστορικὰ χρονικά.

Κύων πελώριος τῆς οἰκίας των προσβληθεὶς ἐξ ὑδροφοβίας ἐπετέθη μανιώδης κατὰ τῶν οἰκοσίτων κτηνῶν, μεθ' ὃ καὶ ἐφώρμησε κατὰ μικροῦ παιδίου, ὅπερ πτοηθὲν κατέπεσεν ὕπτιον.

Ἡ νεᾶνις τρέχει εἰς βοήθειαν τοῦ μικροῦ καὶ μετὰ θαυμαστῆς ψυχραιμίας συλλαμβάνει τὸν λυσσώδη κύνα ἀπὸ τοῦ τραχήλου, βυθίζει τὴν χεῖρα της ἐν τῷ στόματί του, κατακόπτουσα διὰ τῶν ὀνύχων τὴν γλῶσσαν του καὶ κρατεῖ αὐτὸν ὑποχείριόν της, πιέζουσα τὸ σῶμά του δι' ἀμφοτέρων τῶν γονάτων της. Οἱ γείτονες προσδραμόντες ἐφόνευσαν τὸν κύνα, ὅστις δὲν κατώρθωσε μεθ' ὅλον τὸν λυσσώδη ἀγῶνά του νὰ δήξῃ οὔτε τὴν κόρην, οὔτε τὸ μικρόν. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ χωρίου πρὸς τὴν σώτειραν νεάνιδα ἦν ἀπερίγραπτος.

Μουσικὴ συμφωνία τυφλῶν.—Ἡ συμφωνία αὕτη ἔλαβε χώραν ὡς συνήθως ἐν τῷ ἐν Παρισίοις βουλεβάρτῳ τῶν Ἀπομάχων. Μετ' ἄκρας συγκινήσεως ἠκροῶντο οἱ προσκεκλη-

μένοι τῶν καταπληκτικῶν προόδων, ἃς οἱ ἀτυχεῖς τυφλοί, αἱ ἀπόκληροι αὗται τῆς κοινωνίας ὑπάρξεις ἐποιήσαντο ἐν τῇ μουσικῇ. Αἱ δεσποινίδες Roger καὶ Claudinon διεκρίθησαν ἐπὶ τῇ ἐκτελέσει δυσκολωτάτων ἔργων τῶν διασημοτέρων κλασσικῶν μουσουργῶν, ἐπισπάσασαι τὰ μετὰ δακρύων συγχαρητήρια τῶν παρισταμένων. Ἐπίσης πλεῖστοι νέοι διεκρίθησαν, ὧν τινες διωρίσθησαν ἀμέσως εἰς διαφόρους ναοὺς εἰς ἀνάκρουσιν τοῦ ὀργάνου. Οἱ πλεῖστοι τῶν ναῶν ἐν Γαλλίᾳ ἀναθέτουσιν ἀπό τινος τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς εἰς μουσουργοὺς τυφλούς. Παρ' ἡμῖν οἱ μὴ ἐπαιτοῦντες τυφλοὶ ἀποθνήσκουσι τῆς πείνης.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΙ.

Les premiéres civilisations. Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἤρξατο ἀπό τινος ἐκδιδόμενον ἐν Παρισίοις περιοδικὸν σύγγραμμα, πραγματευόμενον περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ ἱστορίας τοῦ πολιτισμοῦ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις λαοῖς.

Τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἔργου ἀνέλαβεν ἡ βιβλιοθήκη τοῦ γνωστοῦ διασήμου συγγραφέως κ. Καμίλλου Φλαμαρίωνος, ἱδρυθεῖσα ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ συναθροίσῃ, ἐκδώσῃ καὶ προσιτὰ τοῖς πᾶσι καταστήσῃ τὰ ἔργα τῶν εἰδικῶς εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν κλάδων τούτων ἐνασχοληθέντων συγγραφέων. Ἐναρξις τῶν δημοσιεύσεων τούτων ἐγένετο διὰ μελέτης ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ Σύμπαντος, ἐτέλεσε δὲ τὰ ἐπίσημα οὕτως εἰπεῖν, ἐγκαίνια της ἡ βιβλιοθήκη αὕτη διὰ τοῦ μεγίστης τυχόντος ἐπιδοκιμασίας συγγράμματος τοῦ κ. Φλαμαρίωνος « ὁ κόσμος πρὸ τῆς πλάσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ σύμπαντος, τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀνθρωπότητος».

Τὸ ἔργον τοῦτο διεδέχθη τὸ τοῦ κ. H. Cleusius ἐπὶ τῶν πρώτων ἡλικιῶν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς προϊστορικῆς ἐν γένει ἐποχῆς. Τὸ ἐσχάτως δὲ ἐκδοθὲν ἀκολουθεῖ τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν πρώτων ἱστορικῶν ἐποχῶν καὶ τῆς ἀναζήσεως ἐξαλειφθέντων πολιτισμῶν.

Ἕκαστον τεῦχος ἐκδιδόμενον ἐπὶ ὡραιοτάτου χάρτου καὶ περιλαμβάνον τεσσαράκοντα περίπου σελίδας μετὰ εἴκοσι θαυμασίας τέχνης εἰκόνων, σχετικῶν πρὸς τὰς ἐποχὰς καὶ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν ἐν τῷ συγγράμματι ἀναφερομένων λαῶν καὶ ἐποχῶν, τιμᾶται ἀντὶ 50 μόνον λεπτῶν.

Τίς δὲν ἤθελεν εὐχαρίστως θυσιάσει τὰ 50 ταῦτα λεπτὰ εἰς ἀπόκτησιν τόσον χρησίμου καὶ ὠφελίμου ἔργου, περὶ οὗ προσεχῶς ἐκτενέστερον.

UN RÉVE SUR LE DIVIN

Ἡ ἔξοχος συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος, ἡ διάσημος διευθύντρια τῆς «Νέας Ἐπιθεωρήσεως». κ. Ἰουλιέττα Ἀδαμ ἐξέδοτο ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον νέον ὡραιότατον καὶ φιλοσοφικώτατον σύγγραμμα, ἐνῷ ὑπὸ μορφὴν ὀνείρου ἀναπτύσσει μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὴν χάριτος, καλλιεπείας καὶ ἀκριβείας ὁλόκληρον φιλοσοφικὴν μελέτην περὶ ψυχῆς, πνεύματος καὶ ὕλης.

Ἐν ἑκάστῃ παραγράφῳ τοῦ βιβλιαρίου τούτου, ἵνα μὴ εἴπωμεν ἐν παντὶ στίχῳ, ἐκφέρεται καὶ ὑψηλή τις φιλοσοφικὴ ἰδέα, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὁποίας μετὰ τόσης πειθοῦς καὶ ἀκριβείας προβαίνει ἡ σοφωτάτη κυρία, ὥστε οὐδ' ἴχνος πλέον ἀμφιβολίας ὑπολείπεται εἰς τὸν ἀναγνώστην περὶ τοῦ ὀρθοῦ τῶν ἀρχῶν καὶ ὡραίων ἰδεῶν αὐτῆς. Ἡ χαρακτηρίζουσα ἰδίᾳ τὸ βιβλιάριον τοῦτο χαριεντολογία, ὁ πειστικὸς ἰσχυρισμὸς τῆς ἐξόχου συγγραφέως, ὅτι δῆθεν κοιμωμένη καὶ ὑπεί-

27 — ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ — 27

ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΜΩΔΟΥΙ

Καὶ καθεσθεὶς παρά τινα τράπεζαν ἔγραψε πρὸς τὸν ἀδελφόν του ἐπιστολήν, ἐν ᾗ ἐζήτει παρ' αὐτοῦ συγγνώμην διὰ τὴν θλῖψιν, ἣν ἐγνώριζεν ὅτι ἐνεποίει αὐτῷ ὁ ἀπρόοπτος θάνατός του. Μετὰ τοῦτο παρεκαλεισὐτὸν νὰ ἐπιβλέπῃ καὶ παρέχῃ πᾶσαν συνδρομὴν τῇ ἀναξιοπαθούσῃ Μαρκέλλα, νὰ παρηγορῇ αὐτήν, νὰ τῇ ὁμιλῇ ἐνίοτε περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐν τῷ κόσμῳ αὐτὴν ἠγάπα καὶ παρ' ἧς ἐζήτει μικρὰν ἀνάμνησιν ἐν ἀποκρύφῳ τινι τῆς καρδίας της γωνίᾳ.

Μετὰ ταῦτα ἔγραψε πρὸς τὴν Μαρκέλλαν, χύνων ὅλον τὸ πάθος τῆς καρδίας του καὶ ὅλα τὰ δάκρυα του ἐν τῇ ἐπιστολῇ, ἣν σφραγίσας ἔθεσεν ἐντὸς τοῦ στήθους του μὲ τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν. «Πρὸς τὴν δεσποινίδα Μαρκέλλαν Μωδουΐ ἵνα τῇ διαβιβασθῇ μετὰ τὸν θάνατόν μου. Μετὰ τοῦτο κατεκλίθη, ὅπως τὴν ἐπαύριον ᾖ ὅσον τὸ δυνατὸν ἡσυχώτερος.

Περὶ τὴν 5ην πρωϊνὴν ὥραν οἱ μάρτυρές του εὗρον αὐτὸν ἐγρηγορότα καὶ σχεδὸν φαιδρόν. Εἶμαι ἕτοιμος, τοῖς εἶπε, φεύγωμεν. Εἰς τὰς 7½ ἅπαντες ἦσαν συγκεντρωμένοι εἰς ἄδενδρόν τι μέρος τοῦ δάσους Μπονασὶ Σαὶν Λεζέ.

Ὁ Πέτρος Δαρτουᾶ μεγάλοις βήμασι βαδίζων καὶ ἐξετάζων, οὕτως εἰπεῖν, τὸ ἔδαφος εἶδεν αἴφνης πρὸ τῶν ποδῶν του χαρτὶν, φέροντα τὴν σφραγῖδα τοῦ κράτους, ἐφ' ᾧ ἦν γεγραμμένα τὰ ἑξῆς « ἐκ τῆς Δημαρχίας τοῦ Μπουασὶ Σαὶν Λεζέ», ἀντίγραφον «ἡμερησίας θνησιμότητος». Ὁ Δαρτουᾶ συνέπτυξε τὸ χαρτίον καὶ τὸ ἐπέταξε. Ταὐτοχρόνως σμῆνος κοράκων διῆλθεν ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του.

Ὁ Δαρτουᾶ ὠχρίασεν. Εἰσθὲ προληπτικός, τὸν ἠρώτησεν ὁ μετ' αὐτοῦ ἐλθὼν ἰατρός, πρὸς ὃν δὲν διέφυγεν ἡ πελιδνότης του.

Ἐγώ! ποσῶς! εἶπεν ὁ δολοφόνος, ὑποτρίζων τοὺς ὀδόντας. Ἡ παρουσία τῶν κοράκων ἐνταῦθα εἶναι φυσικωτάτη, ἀφοῦ ὁ εἷς τῶν δύο μας θὰ φονευθῇ ἀφεύκτως. Καὶ ἐνῷ συνωμίλουν οὕτω, ἤκουσαν τὰς ὁμιλίας τῶν προσερχομένων. Ἰδοὺ ὁ ἀντίπαλός μου εἶπε, δεικνύων τὸν Γιλβέρτον.

Ὁ Γιλβέρτος καὶ ὁ Δαρτουᾶ ἀντήλλαξαν ἐχθρικὸν βλέμμα, καὶ ἤρχισαν προετοιμαζόμενοι. Ἀμφότεροι ἀπέθεσαν τοὺς μανδύας των, ἤνοιξαν τὰ ὑποκάμισά των, ὅπως δείξωσιν ὅτι οὐδὲν προφυλακτικὸν μέτρον ἐπροστάτευε τὰ στήθη των καὶ μετὰ ταῦτα διὰ κλήρου ἔλαβεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ξίφος, τοποθετηθέντες εἰς τὸ ὑπὸ τῶν μαρτύρων ὁρισθὲν μέρος.

Ἐμπρός! ἐφώνησεν ὁ ἕτερος τῶν μαρτύρων, καὶ ἡ πάλη ἤρχισε βραδέως, ἀλλὰ κανονικῶς κατὰ τοὺς ὑπὸ τῆς ξιφομαχίας ὑπαγορευομένους ὅρους.

Ὁ Δαρτουᾶ μεγάλως ἐξεπλάγη ἰδὼν τὸν Γιλβέρτον ξιφουλκοῦντα ἐπιδεξίως. Ἐνοήσας δὲ ὁποῖον κίνδυνον διέτρεχε, εὑρεθείς, παρ' ἐλπίδα, ἀπέναντι ἐμπείρου ξιφομάχου, συνεκέν-

κουσα εἰς ἀνωτέραν δύναμιν μηχανικῶς καὶ καθ' ὑπαγόρευσιν φασμάτων νεκρῶν φίλων της ἐκθέτει τὰς ἐν τῷ βιβλίῳ περὶ ψυχῆς, πνεύματος καὶ ὕλης ἀναπτυσσομένας θεωρίας, καθιστῶσι τὸ ἔργον της πολύτιμον ἀπόκτημα διὰ πάσας καὶ πάντας, ἰδίᾳ ὅμως διὰ τὰς Κυρίας, αἵτινες ὑπερήφανοι διότι ὁμόφυλος αὐτῶν εἰς τόσον ὑψηλὰς ἐνέκυψε μελέτας, δύνανται νὰ μεταχειρισθῶσι τὸ φιλοσοφικὸν τοῦτο ἔργον ὡς ὅπλον ὑπερασπίσεως κατ' ἐκείνων, οἵτινες ἀγωνίζονται παντὶ σθένει νὰ ἀποδείξωσι τὴν ἐν πᾶσι ἀδυναμίαν τῆς γυναικός. Καταλήγει δὲ εἰς τόσον πειστικὰ συμπεράσματα περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ὥστε καὶ ὁ μᾶλλον ἄπιστος δὲν δύναται ἢ νὰ ὑποκύψῃ καὶ ἀφοπλισθῇ. Ἐν τῷ προσεχεῖ ὑμῶν φύλλῳ θέλομεν μεταφέρειείς τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν χάριν τῶν ἀναγνωστριῶν ἡμῶν πλείστας περικοπὰς τοῦ ὡραίου τούτου συγγράμματος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ ΤΗΣ 30 ΙΟΥΛΙΟΥ

«ΙΣΠΑΝΙΚΑΙ ΠΡΩΙΑΙ»

Le départ du Pape, par *Don Pasquino*. — Pour une Bécassine, par *Armand Durantin*. — Le patriotisme allemand, par *A. Schak de la Faverie*. — Uu souvenir de Bernadotte, par *le Baron de Malortie*. — Les Nihilistes, par *G. Scherr*. — Castelar, par *Euselio Blasco*. — La citoyenne Bonaparte, par *Paul Deschanel*. — La politique, par *Ignota*. — Lettre de Vienne, par *F. Kohn Abrest*.— Chronique internationale, par *Marie Letizia de Ruth* — Courrier de Lisbonne, par *Guiomar Torrezao* — Courrier politique français, par *Gabriel Bertrand*. — La quinzaine musicale, par *Oscar Commetant*. — Courrier de Paris, par *Mme Marie Letizia de Ruth*. — Lettres d'Italie *B. M.* — Le parlement Espagnol, par *Luis de Ruth*. — Le Théâtre, par *Armand Silvestre*. — Paris au jour le jour, par *Jehan Soudan*.—Bulletin de l'Elégance, par *Papillone*.— Les livres. par *Reader*. — Finances, par *Colbert*.

τρωσεν ἁπάσας τὰς δυνάμεις του καὶ ἐπαταχύνων τὰς κινήσεις του ἐφαίνετο ἐπιθυμῶν νὰ τελειώσῃ. Ἀποτόμως κατηύθηνε τὸ ξίφος πρὸς τὴν γῆν, ὁ δὲ Γιλβέρτος πλανηθεὶς ἐκ τῆς ἀσυμφώνου ταύτης κινήσεως ἀφέθη ἐπὶ δευτερόλεπτά τινα ἀπροφύλακτος. Ὁ Δαρτουᾶ ἐφώρμησεν αἰφνιδίως κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ Γιλβέρτος ὠπισθοχώρησε καὶ μόλις ἡ ἄκρα τοῦ ξίφους ἐκείνου ἔθιξε τὸ στῆθος του. Κηλὶς αἵματος ἔβαψε πάραυτα τὸ ὑποκάμισόν του.

Ἐπληγώθητε, εἶπεν ὁ ἰατρός.

Τίποτε, εἶπεν ὁ Γιλβέρτος συσφίγγων τοὺς ὀδόντας καὶ μὲ πυρετῶδες βλέμμα· ἐλαφρὰ ἁμυχή.

Καὶ ἐπέπεσε κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του.

Ἡ πάλη ὑπῆρξε σφοδρὰ καὶ οἱ δύω ἐπλησίασαν ἀλλήλους μανιώδεις, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἐφ' ὅσον τὸ πρόσωπον τοῦ Γιλβέρτου ἐζωογονεῖτο ὁ Δαρτουᾶ ὠχρία. Τὸ κατέρυθρον πρόσωπον τοῦ ἀντιπάλου του εἶχε τοιαύτην καταπληκτικὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν δολοφονηθεῖσαν παρ' αὐτοῦ Κυρίαν Βερνιέ, ὥστε ἐκ τῆς φρίκης τῆς τρομερᾶς ταύτης ἀναμνήσεως ὁ Δαρτουὰ ἀπώλεσεν ἐντελῶς τὸ θάρρος του. Τοὐναντίον ὁ Γιλβέρτος ἀναπολῶν τὴν Μαρκέλλαν καὶ φανταζόμενος αὐτὴν παρουσιαζομένην καὶ μετὰ θάρρους λέγουσαν αὐτῷ; Μάχου διὰ τὴν εὐτυχίαν μας! ἔσο νικητής! καὶ αἱ δυνάμεις του ἐδιπλασιάζοντο καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐζωογονεῖτο.

Ὁ Δαρτουὰ ἐφαίνετο λησμονήσας ὅτι ἐμονομάχει· ἐξηκολούθει δὲ χειριζόμενος τὸ ξῖφος ἐξ ἐνστίκτου μόνον, μέχρις οὗ τοῦτο κατέπεσε τῶν χειρῶν του, ὅτε καὶ ὑποκώφως βρυχηθεὶς ἔπεσε πρηνὺς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Τὸ ξίφος τοῦ Γιλβέρτου τῷ εἶχε διαμπαξ διαπεράσει τὴν καρδίαν καὶ τὸν πνεύμονα.

Ὅπου ἡ παιδαγωγὸς ἐκπληροῖ τὴν ἀποστολήν της.

Τί κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο συνέβαινεν εἰς Παρισίους;

Ὁ Ἀρμάνδος Δουριὲ ἀνήσυχος ἀνέμενε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας, ἐξ ἧς ἐξήρτα τὴν τύχην του. Ἐὰν ὁ Πέτρος ἐφονεύετο ἔχανε καὶ *τὰ αὐγὰ καὶ τὰ καλάθια*. Ὁ συνένοχος αὐτοῦ εἶχε δηλώσει αὐτῷ κατηγορηματικῶς, ὅτι ἐὰν ἀπέθνησκε, τὰ μὲν σχέδια τῆς ἐπινοήσεώς του ἤθελον συναπολεσθῆ μετ' αὐτοῦ, τὰ δὲ χρήματα τὰ κλαπέντα κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς δολοφονίας παρὰ τῆς ἀτυχοῦς κ. Βερνιέ, ἤθελε κληροδοτήσει εἰς τοὺς πτωχούς. Γνωρίζων δὲ κατὰ βάθος τὸν ἄγριον ἐγωϊσμὸν καὶ τὸν ψυχρὸν κυνισμὸν τοῦ Πέτρου, οὐδαμῶς ἀμφέβαλλε περὶ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ἀπειλῶν του.

Διῆλθεν ὅθεν τὴν νύκτα ἐκείνην ἄγρυπνος καὶ ἐν πλήρει ἀγωνίᾳ ὡς φίλος τρυφερός, φοβούμενος διὰ τυχὸν ἐπελθὸν δυστύχημα πρὸς φίλον του.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Μαρκέλλα δὲν ἦτο ἡσυχωτέρα τούτου. Τὰ ἀνταλλαγέντα ἐνώπιόν της βλέμματα μεταξὺ Πέτρου Δαρτουὰ καὶ Γιλβέρτου, περιεῖχον θύελλαν ὅλην, προμηνύουσαν ἀπειλητικὴν ἔκρηξιν. Ἐφοβεῖτο ἢ μᾶλλον προησθάνετο ἐπικειμένην τὴν μονομαχίαν.

ἀκολουθεῖ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν *Ε. Δ. Κ)πολιν*. Τὸ ἀπσταλὲν εἶναι ἀξιόλογον· εὐαρεστήθητε νὰ μᾶς γνωρίσητε ὀνοματεπώνυμόν σας καὶ θέλομεν εὐχαρίστως προβῆ εἰς δημοσίευσιν. — Καν *Ζ. Κ. Σύρον*. Ἐπράξαμεν τὸ καθῆκόν μας. — Καν *Α.Α.Β. Ὀδησσόν*. Μυρίας εὐχας καὶ συγχαρητήρια Γράφομεν.—Κον *Ι Σ. Βερδιάνσκαν*. Θέλομεν ἀμέσως ζητήσει τας ἀναγκαίας πληροφορίας καὶ σᾶς γράψει ἀναλόγως. Ἀναμένομεν ἀπάντησιν εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιστολὴν ἡμῶν. Καν *Α. Μ. Μήκονον*. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας. Ἐνεγράφησαν. Σώματα καὶ ἀποδείξεις σχετικαὶ ἀποστέλλονται. Χρήματα πρώτης ἀποστολῆς ἐλήφθησαν· καὶ πάλιν εὐχαριστοῦμεν. —Καν *Μ Β. Λαμίαν*. Ἴσως ἀπεστάλη εἰς ἁ διεύθυνσίν σας· ἀναπληρωθήσεται. — Καν Κ. *Α. Πύργον*. Περὶ ζηλοτυπίας ἐγράψαμεν. Οὐδὲν ἀτυχῶς θεραπεύει τὸ πάθος τοῦτο. Προσπαθήσατε νὰ συμμορφωθῆτε πρὸς τας περιστάσεις. — Καν *Ε. Δ. Μασσαλίαν*. Εὐχαριστοῦμεν διὰ κολακευτικωτάτην ἐπιστολήν· ἐγράψαμεν ὅ,τι ἀντελήφθημεν. Ἀτυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ ἀπουσιάζωμεν ἐντεῦθεν, ὅπως κατορθώσωμεν νὰ ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας. Ἐλήφθησαν. — Καν *Ε. Κ. Ἀργοστόλιον*. Μόνον λευκόν: οὐδέποτε ἐν συνθέσει μετ' ἄλλου χρώματος Ἀνθοδέσμη ἐπίσης λευκὴ προσφέρεται παρα τοῦ γαμβροῦ. — Καν *Ε. Ε. Καῖρον*. Βεβαίως ὄχι διὰ τὴν ἁ δια τὴν β' εἴμεθα ἀναρμόδιοι νὰ ἀπορανθῶμεν. — Κον *Θ.Δ. Σμύρνην*. Πόσα περικαλύμματα ἐλάβετε μέχρι σήμερον; —Καν *Ε.Κ.λ.Π. Πατρας*. Συνδρομὴ ὑμῶν ἐλήφθη· ἀποστέλλομεν ἐντὸς φύλλου σχετικὴν ἀπόδειξιν. — Καν *Α. Τ. Σέρρας*. Ἐπιστολὴ ἡμῶν ἐλήφθη· γράφομεν.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πῶς ἀποστιλβοῦνται τὰ μέλανα ὑφάσματα. — Γνωστὸν ὅτι τὰ μέλανα ὑφάσματα μετὰ παρατεταμένην χρῆσιν στιλβοῦνται (γυαλίζουν), πρὶν πολλάκις ἢ ξεσχισθῶσιν. Ἡ στίλβωσις αὕτη καθίστησι ταῦτα ἄχρηστα. Ἐὰν πλύνητε τὸ στιλβωθὲν μέρος δι' ἀφεψήματος βραστοῦ καφέ, τότε αἱ κηλῖδες ἐξαλείφονται, ἡ στιλπνότης (τὸ γυάλισμα) ἐκλείπει καὶ τὸ μέλαν ὕφασμα φαίνεται ἐντελῶς καινουργές.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κηπαῖοι στρύχνοι (μελιτζάνες). — Τέμνετε τὰς μελιτζάνας κατὰ μῆκος εἰς δύο, ἀφαιρεῖτε κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ σαρκῶδες μέρος, ὅπερ θέτετε ἐντὸς πινακίου, ἐνῷ προσθέτετε τεμάχιον ψύχας ἄρτου βεβρεγμένης ἢ ἐντὸς ζωμοῦ κρέατος ἢ γάλακτος, λαρδίον, πετροσέλινον, ἅλας καὶ πέπερι. Ταῦτα πάντα ἐργάζεσθε καλῶς διὰ ξυλίνου κοχλιαρίου, καὶ ἀφοῦ ἀποτελεσθῇ λευκὴ μάζα πληροῦτε δι' αὐτῆς τὰς μελιτζάνας, ἃς ἐφροντίσατε νὰ ἀλατίσητε προηγουμένως καὶ ἀποσταλάξητε, ὅπως μὴ μαυρίσωσι. Ταύτας ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἐπιχρίετε δι' ὠοῦ καὶ ἐπιπάσσετε διὰ γαλέτας ψιλῆς, μεθ' ὃ καὶ τοποθετεῖτε ἐντὸς καραβάνας καὶ ἐπιθέτετε ἐπὶ μετρίας πυρᾶς. Ἐπὶ τοῦ καλύμματος τῆς καραβάνας θέτετε ἐπίσης πυράν.

Ἐκ τῆς Τυπογραφίας τῆς Βασιλικῆς Αὐλῆς Νικολάου Γ. Ἰγγλέση